

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 11C/58/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120344306
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Pytliaková Dr.
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2021:6120344306.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Čadca sudkyňou JUDr. Adrianou Pytliakovou, PhD. v spore žalobcu: Q. R., B. X.X.XXXX, bytom T. XXX, XXX XX Č., zastúpený WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhladke 2, Bratislava - Mestská časť Nové Mesto 831 01, IČO: 50 680 552, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, o zaplatenie 1668,80 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu tunajšiemu Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 28.7.2020 a tunajšiemu súdu dňa 30.9.2020 sa žalobca ako spotrebiteľ domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1668,80 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1668,80 od 28.7.2020 do zaplatenia z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalobu žalobca skutkovo odôvodnil tak, že dňa 27.6.2014 bola medzi ním a žalovaným uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. SUA 12/006273 (ďalej len „zmluva“). Predmetom zmluva bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru - financovanie motorového vozidla - U. R. P. (ďalej len „motorové vozidlo“). Zmluva bola uzavretá v mene veriteľa spoločnosťou H. X. U..G..C., N.: XXXXX XXX O.. V ten istý deň došlo k uzavretiu zmluvy o zriadení záložného práva č. SUA 14/002523 (ďalej len „záložná zmluva“), a to medzi žalobcom a žalovaným, zastúpeným sprostredkovateľom AUTO BV, ktorej predmetom bolo zriadenie záložného práva v prospech žalovaného na motorové vozidlo za účelom zabezpečenia pohľadávok vyplývajúcich zo zmluvy o úvere.

2. Vzhľadom na skutočnosť, že spotrebiteľský úver poskytnutý prostredníctvom zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie spočívajúce v zaplatených úrokoch a poplatkoch a zaplatiť mu zákonný úrok z omeškania. Vzhľadom na skutočnosť, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov od samotného počiatku zmluvy, žalobca v súlade s ustanovením § 566 Občianskeho zákonníka oznámil, že všetky svoje platby, ktoré historicky na tento spotrebiteľský úver vykonal, vykonal najprv na splátky istiny a až následne na splátky úrokov a iných poplatkov. Uplatnená suma vo výške 1 668,80 € zodpovedá platbám žalobcu za posledné tri roky.

3. Žalobca v žalobe tvrdil, že zmluva je formulárová, ktorej obsah nemohol meniť, mohol ju len ako celok prijať alebo len ako celok odmietnuť, je v hrubom rozpore so zákonom č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, smernicou Rady 87/102/EHS, zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a zákonom č. 40/1964 Zb. Občianskym zákonníkom.

4. Ďalej uviedol, že Dohoda o odplate medzi dlžníkom a veriteľom sa považuje za neplatnú, pretože dojednaná odplata je v hrubom rozpore s dobrými mravmi a poukázal v tomto smere na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/122/2017, v rámci ktorého rozhodnutia odvolací súd odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1 MCdo 1/2009. Podľa údajov uverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska je priemerná ročná úroková sadzba vo vzťahu k novým obchodom za obdobie 06/14 (v čase uzavretia zmluvy) pre spotrebiteľské a ostatné úvery so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby od 1 do 5 rokov vo výške 10,66 %. Podľa žalobcu úroková sadzba vo výške 19,906640 % p. a. dojednaná v zmluve predstavuje 186,74 % z tohto priemeru, a teda navýšenie o 86,74 % oproti priemeru. Dohoda o úrokovej miere je teda v rozpore s dobrými mravmi, a teda neplatná. Je zrejmé, že Nariadenie vlády 87/1995 Z. z. stanovuje len administratívny strop (a to aj pre celú hodnotu RPMN, kde úroky sú len jednou súčasťou RPMN), a že žiadnym spôsobom nie je vylúčený súdny prieskum výšky úrokov z pohľadu dobrých mravov, čo potvrdila aj súdna prax. Žalobca dal do pozornosti názor prezentovaný JUDr. Ing. Budjačom a súdnu prax (Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/37/2016 zo dňa 23. 2. 2017, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/39/2017 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/37/2016 zo dňa 11.1.2017.

5. Žalobca ďalej uviedol, že ak by mal súd za to, že Dohoda o odplate je platná, zmluva je postihnutá vadou bezúročnosti a bezpoplatkovosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z., pretože v zmluve absentujú predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, výška poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, adresa predávajúceho (veriteľa), na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, a z dôvodu, že odporca hrubo porušil povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010. Skutočnosť, že zmluva je vyhotovená v tak hrubom rozpore so zákonom a smernicou má ipso facto za následok, že žalovaný porušil právo žalobcu podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, a to právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, ako aj právo na informácie, navyše od žalovaného žiadal úroky bez právneho dôvodu.

6. Pokiaľ ide o nevedenie predpokladov pre výpočet RPMN, zákon, ako aj smernica požadujú, aby boli v zmluve o sp. úvere uvedené všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery, nevedenie predpokladov pre výpočet RPMN je potrebné posudzovať rovnako, ako keby RPMN uvedená v Zmluve vôbec nebola, čo je naplnené aj v tomto prípade.

7. Žalobca bol povinný ďalej uzavrieť okrem samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj Zmluvu o zriadení záložného práva k motorovému vozidlu (časť 4, bod 4.1 Zmluvy o zriadení záložného práva). Žalobca bol povinný uhradiť poplatok za registráciu záložného práva v Notárskom centrálnom registri záložných práv podľa Sadzobníka na výpočet odmeny notára za notársku činnosť, ktorý tvorí prílohu vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 31/1993 Z. z., a to vo výške 49,79 €. Žalobca bol povinný uhradiť poplatok aj za výmaz záložného práva v Notárskom centrálnom registri záložných práv podľa Sadzobníka na výpočet odmeny notára za notársku činnosť, ktorý tvorí prílohu vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 31/1993 Z. z., a to vo výške 16,60 €. Keďže výška uvedených poplatkov musela byť veriteľovi známa už aj pri uzatváraní Zmluvy o sp. úvere, a táto zákonom požadovaná náležitosť v zmluve a rovnako aj v Zmluve o zriadení záložného práva absentuje, došlo zo strany veriteľa k zjavnému pochybeniu.

8. Zmluva ďalej podľa žalobcu v súlade so zákonom neobsahuje termín konečnej splatnosti, a dobu trvania zmluvy. Termín konečnej splatnosti je v zmluve uvedený správne, a to dňom 25.6.2018. V zmluve absentuje údaj - doba trvania zmluvy, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov. V zmluve podľa tvrdenia žalobcu nie je uvedená adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ďalej žalobca namietal, že žalovaný hrubo porušil povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, kedy posudzoval schopnosť splácať úver žalobcom bez relevantných údajov o jeho príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave a bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

9. K žalobe predložil listinné dôkazy, a to Úverovú zmluvu č. SUA 14/002523 zo dňa 27.6.2014, Zmluvu o zriadení záložného práva č. SUA 14/002523 zo dňa 27.6.2014, predžalobnú výzvu zo dňa 24.7.2020, sprievodný list zaslaný gmailom zo dňa 24.7.2020, Priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody), výpisy z účtu žalobcu vedené v Primabanke, doklady o úhradách - banka Raiffeisen BANK, Potvrdenie o splatení a ukončení úverovej zmluvy SUA 14/002523 zo dňa 25.2.2018, Potvrdenie o zániku úverovej zmluvy č. SUA 14/002523 zo dňa 25.2.2018.

10. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 6.8.2020 platobný rozkaz č. k. 22UP/1453/2020-0, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť istinu 1 668,80 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1668,80 € od 28.7.2020 do zaplata a trovy konania. Voči platobnému rozkazu podal dňa žalovaný odpor (čl. 84 spisu). Podaním odporu došlo zo zákona podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní k zrušeniu platobného rozkazu v celom rozsahu a keďže žalobca v zákonnej lehote navrhol podľa ust. § 14 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie vecí podľa CSP, predmetná sporová veci bola postúpená Okresnému súdu Čadca ako súdu príslušnému na jej prejednanie podľa CSP. V podanom odpore žalovaný rozporoval uplatnenú výšku bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu a poprel ju v celom rozsahu, pretože ju považuje za nedôvodnú a súčasne vzniesol aj námietku premičania na celý žalobcom uplatnený nárok v danom konaní v subjektívnej premičacej lehote.

11. Vo vzťahu k odplate poukázal na ustanovenie § 53 ods. 6 OZ, v zmysle ktorého nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Je známou skutočnosťou, že nebankové subjekty poskytujú úvery s vyšším rizikom ako banky, pričom cena rizika sa prejavuje práve vo výške odplaty za poskytnutý úver a bolo na slobodnej vôli klienta, či zmluvu s uvedenou úrokovou výškou odplaty uzatvorí alebo nie. Dal do pozornosti rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 13C/380/2015 zo dňa 4.7.2018, z ktorého vyplýva, že ročná úroková sadzba vo výške 31,51 % ako aj PMN vo výške 37 % nie je v rozpore s dobrými mravmi. Súd poukázal na judikatúru, ktorá ustálila, že v rozpore s dobrými mravmi je výška úrokov prevyšujúca viac ako dvojnásobne priemerný úrok poskytovaný bankami, žalovaný má za to, že súdy vo všeobecnosti akceptujú výšku úrokovej sadzby do 2,5 násobku priemeru bánk a v tomto smere poukázal na rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 1.2.2017 vo veci vedenej pod sp. zn. 10Csp/119/206, v ktorom súd konštatoval, že súd v zásade toleruje zvýšenú úrokovú sadzbu u problémových klientov, neprechodných u bánk, ale len vo výške, ktorá nie je v rozpore s dobrými mravmi a v danom prípade by akceptoval úrokovú sadzbu do max 2,5 násobku tohto priemeru. Ďalej žalovaný tvrdil, že priemerná úroková sadzba bánk danom období a pre daný typ úveru bola vo výške 10,66 %, v úverovej zmluve bola dojednaná úroková sadzba vo výške 19,90 %. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že výška odplaty je v zákonomnom rozmedzí, preto nespĺňa žalobcom definované kritérium rozporu s dobrými mravmi.

12. Ďalej poukázal na nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. je maximálna výška odplaty upravená tak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa § 1a ods. 1 nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov podľa predchádzajúcej vety. Na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy je úprava výšky RPMN stanovená tak, že platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok. Úverová zmluva bola uzatvorená 27.6.2014, a preto bol veriteľ povinný vychádzať z tabuľky pre 1. kalendárny štvrťrok 2014 (vzhľadom na dátum zverejnenia údajov), kde je v riadku s názvom Spotrebiteľské úvery so zabezpečením alebo lízing o výške od 1500,-- do 6500,-- € vrátane 28,42 %. Na základe podkladov Ministerstva financií SR na stránke www.mfsr.sk <<http://www.mfsr.sk>> o súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 1. štvrťrok 2014 je stanovená výška priemernej RPMN na hodnotu 28,42 %. V zmysle § 1a ods. 1 je prípustná odplata vo výške dvojnásobku priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov stanovenej podľa § 1 ods. 4. Zmluva obsahuje RPMN vo výške 22,79 %, a preto nespĺňa žalobcom definované kritériá rozporu s dobrými mravmi.

13. Výška RPMN je uvedená v zmluve spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Vzorec pre výpočet RPMN je zložitý a pokiaľ žalobca nemá vysokoškolské vzdelanie v odbornom smere nemá šancu skontrolovať si výpočet hodnoty RPMN, uvedenej žalovaným len na

základe vzorca a uvedených predpokladov. Zákon č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 9 ods. j) neupravuje, aby veriteľ do úverovej zmluvy uvádzal priamo vzorec výpočet RPMN. Rovnako nie je správne stotožňovať predpoklady výpočtu s matematickým výpočtom, na ktorý žalovaný využíva program aprobovaný Národnou bankou Slovenskej republiky. Žalovaný dal do pozornosti názor Okresného súdu Galanta, ktorý uviedol v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 5.11.2019 sp. zn. 17Csp/262/2017 a názor krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.12.2019, sp. zn. 41 Co98/2018. Smernica vo svojom ustanovení požaduje uviesť RPMN zrozumiteľne a stručne, čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a žalovaný má za to, že postupoval v súlade so zákonom aj smernicou a ich cieľom a poskytol žalobcovi úplné a najpresnejšie informácie v požadovanej zrozumiteľnej a stručnej podobe. Žalovaný sa domnieva, že nemôže ísť o ten istý prípad ako je uvedenie nesprávneho údajov v neprospech spotrebiteľa alebo jeho úplné neuvedenie, ktoré vnútroštátna úprava podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionuje tým, že spotrebiteľský úver sa považuje bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15, v zmysle ktorého sa vyžaduje v prípade sankcionovania bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy uplatňovanie princípu primeranosti. Za primerané by sa nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN sú špecifikované priamo v úverovej zmluve na strane 2. v časti Podmienky splácania úveru, kde sú uvedené všetky položky, ktoré do vzorca vstupujú.

14. V súvislosti so žalobcom spochybnovanou náležitosťou úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. r) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy žalovaný uviedol, že v súvislosti s uzatvorením Zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevznikli tak žalobcovi ako ani žalovanému žiadne poplatky za úkony notára, preto ich žalovaný ako veriteľ do úverovej zmluvy ani nemohol uviesť. Pokiaľ žalobca poukazuje na povinnosť zabezpečiť registráciu a výmaz záložného práva vyplývajúceho zo zmluvy o zriadení záložného práva, je nevyhnutným uviesť, že ide o odlišnú zmluvu t.j. zmluvu o zriadení záložného práva, na ktorú sa nevzťahuje povinnosť dodržiavať náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľskom úvere vyžadované pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere.

15. Doba trvania zmluvného vzťahu jasne vyplýva z úverovej zmluvy, konkrétne z časti 4. Podmienky splácania úveru, kde je termín prvej splátky stanovený na deň 25.07.2014, termín konečnej splatnosti 25.06.2018, samotná doba trvania je určená ako 48 mesačných splátok = 48 mesiacov. Žalobca ako spotrebiteľ má teda presné a jednoznačné informácie o dobe trvania úverovej zmluvy a taktiež aj o termíne konečnej splatnosti. V tomto smere odkázal žalobca na názor vyjadrený v rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 10Csp/90/2017 zo dňa 15.1.2018. Zákon č. 129/2010 v znení platnom a účinnom ku dňu 1.5.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná.

16. V prípade úverovej zmluvy č. SUA14/002523 bol úver poskytnutý prostredníctvom finančného agenta, ktorým bol priamo predajca a to spoločnosť AUTOCENTRUM AAA Auto a.s., čo v konaní nie je sporné. Hneď v bode 1. úverovej zmluvy je uvedené, že úver je poskytovaný spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s., ktorá je pri uzatváraní úverovej zmluvy zastúpená finančným agentom, ktorým je priamo predajca AUTO B.V. s.r.o.

17. Následne pod bodom 2.2 úverovej zmluvy je uvedené: „Predmet financovania bude dodaný dodávateľom ako predávajúcím alebo sprostredkovateľom predaja v prípade, ak vlastníkom je tretia osoba. Firma: AUTO B.V. s.r.o. so sídlom/ miestom podnikania : Levická cesta 4, 935 21 Tlmače, Prevádzkareň: Levická cesta 4, 935 21 Tlmače, IČO: 44793901. Uvedené informácie ohľadne predávajúceho považuje žalovaný za dodržané a v súlade so zákonnou úpravou. Rovnako je prirodzené a logické, že pokiaľ by žalobca chcel podávať reklamáciu ohľadne motorového vozidla, podal by ju na mieste, kde motorové vozidlo kupoval. V tomto smere odkázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 27.10.2017 sp. zn. 14C/91/2016. Aj tu poukázal na princíp primeranosti pri sankcionovaní bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy.

18. K povinnosti veriteľa skúmať bonitu klienta (§ 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.) žalovaný uviedol, že citované ustanovenie je nutne s ohľadom na prítomnosť neurčitých právnych pojmov vykladať v kontexte všeobecnej právnej úpravy, predovšetkým potom teleologickým výkladom. V tejto otázke výkladu poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu z 1. apríla 2015, č. J. 1 As 30/2015 - 39, ktorý v ods. 20 vymedzuje zmysel zakotvenia vyššie uvedenej povinnosti poskytovateľov spotrebiteľských úverov posudzovať bonitu spotrebiteľa predovšetkým ochranou spotrebiteľa pred rizikovými úvermi, a ďalej riešením problému rastúceho zadĺženia domácností Záujmom veriteľa nie je a nemôže byť zámer následného vymáhania pohľadávok vzniknutých omeškaním dlžníka. Žalovaný bol motivovaný na dôkladné posudzovanie schopnosti splácať poskytnutý úver nielen ustanoveniami právnych predpisov, ale aj úplne zjavnými ekonomickými faktormi. Žalovaný využíva okrem odbornosti zamestnancov kombináciu tejto odbornosti a moderné technológie a s ňou spojené automatizácie, ako je ostatne obvyklé u všetkých porovnateľných subjektov v jeho odvetví. Žalovaný napĺňa zákonnú povinnosť preverovania bonity spotrebiteľa dôsledným zisťovaním jeho kreditného skóre prostredníctvom oddelenia úverových rizík. Týmto procesom je posudzovaná príjmová a výdavková stránka spotrebiteľa, vek, vzdelanie, zdroj príjmov, rodinný stav, počet detí, spôsob bývania a s pomocou štatistického modelu, ktorého výstupom je pravdepodobnosť dodržania úverových záväzkov zo strany klienta. Nedosiahnutím nastaveného minimálneho skóre je žiadosť zamietnutá. Existenciu prípadných ďalších pochybností ohľadom bonity klienta minimalizuje žalovaný kontrolou klienta v externých registroch (SOLUS a NRKI). S ich pomocou sa zhromažďujú klientske informácie ako je napríklad existencia záväzkov, ich výška, historická platobná morálka klienta. Žalobca ako klient pri uzatváraní úverovej zmluvy uviedol, že je podnikateľ - živnostník, výška mesačného príjmu 1000,-- €, mesačné náklady domácnosti sú vo výške 150,-- €, ostatné mesačné splátky 40,-- €. V období uzatvorenia žalovanej úverovej zmluvy žalovaný nemal súhlas zo Sociálnej poisťovne na overovanie klientmi uvádzaných informácií, čo sa neskôr zmenilo a v súčasnosti sú preverované skutočnosti aj v Sociálnej poisťovni. Poukázal na smernicu EP a Rady Iéé8/48/ES z 23.4.2008 a čl. 8 v spojení s bodmi 26 a 28 smernice. Vyššie uvedené dikcie smernice poukazujú na voľnú úvahu poskytovateľa úveru, či sú informácie, ktoré ma k dispozícii na posúdenie bonity klienta dostačujúce, alebo či je nutné ich overiť pomocou iných údajov. Žalovaný aktívne zisťuje kreditné skóre klientov, čím plní povinnosti stanovené uvádzanými právnymi predpismi. V prípade nízkej výpovednej hodnoty získaných údajov pristupuje k využitiu externých registrov. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudok štvrtej komory Súdneho dvora z 18.12.2014 vo veci C-449/13 CA Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkaus.

19. Čo sa týka premlčania nároku, žalovaný uviedol, že v konaní je v prvom rade nevyhnutným skúmať ktorou splátkou žalobca istinu poskytnutého úveru splatil (žalovaný zastáva názor, že splátkou zo dňa 21.03.2017). A následne okamih, kedy začal splácať splátky úveru prevyšujúce istinu poskytnutého úveru. Žalovaný vzniesol námietku premlčania na žalobcom uplatňovaný nárok v tomto konaní v subjektívnej premlčacej dobe, ktorá uplynula vzhľadom na vyššie uvedený termín doplatenia istiny úveru dňa 21.03.2019. Ohľadne začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby poukázal obdobne na rozsudok NS S)R sp. zn. 1Cdo/67/2011, uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017, s tým, že pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu, z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať. Ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 25Co/1019/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. značka 8Co/219/2016, rozsudok Krajského súdu Trenčine sp. zn. 17Co/315/2017.

20. K svojim tvrdeniam predložil doklad o šetrení pomerov - interné neverejné informácie, matričný list klienta - fyzická osoba z 27.6.2014, súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrťrok 2014.

21. K podanému odporu sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 25.9.2020. K problematike premlčania uviedol, že je nesporné, že žalobca splatil istinu úveru dňa 20.3.2017 (pripísané na účet 21.3.2017). Žalobca sa domáha bezdôvodného obohatenia za platby vykonané v posledných 3 rokoch pred podaním návrhu na vydanie UPR. Platby boli uhrádzané do dňa 22.2.2018. Koncom roka žalobca zareagoval na marketing advokátskej kancelárie, kde majú uvedené, že ponúkajú právne služby vo veci vrátenia už vyplatených spotrebiteľských úverov a v tomto kontexte zaslal žalobca zmluvu na posúdenie. Emailom zo dňa 1.4.2020 informovali žalobcu, že podľa ich názoru došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného a zaslali cenovú ponuku na zastupovanie jeho veci voči žalovanému. Dňa 24.7.2020 žalobca prostredníctvom advokátskej kancelárie zaslal žalovanému predžalobnú výzvu. Do februára 2018 vykonával platby žalovanému a vo viere, na platby má žalovaný nárok. Zo žiadneho správania

žalobcu nevyplýva, že by o bezúročnosti a bezpoplatkovosti mal skoršiu vedomosť. Žalobca sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu dozvedel v apríli 2020 a z tohto dôvodu je námietka bezpredmetná. Poukázal na právnu teóriu, súdnu prax vnútroštátnych súdov, najnovšiu súdnu prax Súdneho dvora EÚ, dôkazy, správanie žalobcu námietku rozporu premlčania s dobrými mravmi.

22. Zároveň poukázal na vybranú judikatúru všeobecných súdov SR a ČR. Poukázal na rozsudok NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017. Nálezom Ústavného súdu SR III. ÚS 43/2020-48 zo dňa 12. mája 2020 Ústavný súd Rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 169/2017 z 10. januára 2018 bolo porušené právo sťažovateľky (spotrebiteľa) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a Ústavný súd SR predmetné uznesenie NS SR zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

23. Ústavný súd SR sa vyjadril aj k rozhodnutiu NS SR 1Cdo 67/2011, keď uviedol, že „Ústavný súd však dospel k záveru, že rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a sp. zn. 5 Cdo 121/2009 síce riešia problematiku posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pre vydanie bezdôvodného obohatenia a za rozhodujúci moment považujú okamih, keď sa subjekt skutočne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia, vychádzajú však z odlišného skutkového, právneho základu, ako to je v prejednávanej veci, nezohľadňujúc jej podstatu a predovšetkým pre rozhodnutie podstatné osobitosti. V konaní sp. zn. 1 Cdo 67/2011 nebola preukázaná existencia akejkoľvek zmluvy, medzi stranami sporu nešlo o spotrebiteľský spor, v konaní sp. zn. 5 Cdo 121/2009 taktiež nešlo o spotrebiteľský spor, k uzavretiu zmluvy medzi stranami sporu síce došlo, súdom však bola konštatovaná jej neplatnosť a pri posúdení začiatku subjektívnej premlčacej doby súd vychádzal z toho, že táto začala plynúť najneskôr momentom právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti kúpnej zmluvy, v konaní nebolo riešené, či žalovaná už v čase uzavretia zmluvy mala, mohla mať vedomosť o jej neplatnosti.“ Judikatúra NS S, na ktorej stavia svoju obranu premlčania žalovaný, je tak neaktuálna a prekonaná. Poukázal na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Českej republiky (II. ÚS 2460/17 zo dňa 19.3.2018). Žalovaný taktiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co 140/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co/243/2016 zo dňa 2.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre 7Co/306/2016 zo dňa 4.5.2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach 5Co/402/2016 zo dňa 27.6.2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/25/2016 zo dňa 8.3.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/83/2019 zo dňa 27.2.2020.

24. Z najnovšej súdnej praxe Súdneho dvora EÚ poukázal na rozsudok súdneho dvora EÚ v spojených veciach C - 698/18 z 9. júla 2020, výrok 2, v zmysle ktorého podľa žalobcu sám Súdny dvor EÚ zakotvuje povinnosť skúmať, či spotrebiteľ reálne vedel o tom, že zmluva je bezúročná (neplatná) alebo nie, a nie len predpokladať jeho vedomosť o týchto okolnostiach. Ďalej poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-224/19 a C-259/2019 zo dňa 16. júla 2020.

25. Pokiaľ ide o dôkazy, správanie sa žalobcu žalobca uviedol, že je zrejmé, že až do februára 2018 žalobca vykonával platby žalovanému a vo viere, že na platby má žalovaný podľa zmluvy právny nárok. Zo žiadneho správania žalobcu nevyplýva, že by o bezúročnosti a bezpoplatkovosti mal skoršiu vedomosť.

26. Žalovaný ďalej tvrdil, že vznesená námietka premlčania žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. Š 2552/18 zo dňa 16.6.2020, podľa ktorého za určitých skutkových okolností možno posudzovať námietku premlčania s dobrými mravmi a v prípade ich rozporu takejto námietke nepriznať právne účinky. Má za to, že aj v danom prípade ide o fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti splátkového úveru a zjavné úmyselné obohatenie zo strany žalovaného a vedomosti žalovaného o tom, že splátkový úver je bezúročný a bez poplatkov, ktoré má za následok 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu.

27. K hrubému porušeniu povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou žalobca uviedol, že pri spotrebiteľskom úvere so zabezpečením vo forme záložného práva k motorovému vozidlu nemal žalovaný primárne žiadnu motiváciu preverovať bonitu spotrebiteľa a ešte dospieť k záveru, že spotrebiteľ by nebol bonitný. Veriteľ totiž mal svoju pohľadávku zabezpečenú vo forme záložného práva a teda neplnením zo strany spotrebiteľa by sa uspokojil realizáciou záložného práva. Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že vyžadoval od žalobcu potvrdenia údajov o jeho bonite uvedených

v Matričnom liste, a či vôbec akýmkoľvek spôsobom pristúpil k overeniu týchto informácií. Je to práve veriteľ, ktorý musí konať s odbornou starostlivosťou, tak, aby nedochádzalo k prílišnému a nezvládnuteľnému zadĺženiu spotrebiteľa, ktorý sa možno pod ťarchou svojich finančných problémov bude chcieť z tejto nepriaznivej situácie dostať nešťastným spôsobom, ktorým je len ďalšie zadĺženie, prípadne strata majetku. Poukázal na Smernicu 2008/48/ES a zákon č. 129/2010 Z. z. a rozsudok štvrtej komory Súdneho dvora z 18.12.2014 vo veci C-449/13 CA Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkaus. Žalobca má za to, že žalovaný súdu nepreukázal, že hrubo neporušil svoje povinnosti konať s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Žiadnym spôsobom si neoveril príjmy, ani výdavky žalobcu. Porušenie povinností žalovaného je o to závažnejšie, že žalovaný aj sám tvrdil, že takto konal v rádo vo tisíckach prípadov mesačne.

28. K neplatnosti zmluvy pre neplatnosť dohody o odplate zotrval na svojich doterajších vyjadreniach.

29. Ak by mal súd za to, že zmluva je platná, zmluva je postihnutá vadou bezúročnosti a bezpoplatkovosti pre neuvedenie výšky poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára. Poukázal pritom na Smernicu 2008/48/ES a široký výklad Súdneho dvora EÚ o otázke toho, čo patrí do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a to napríklad na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-127/15. K obrane žalovaného, že notárske poplatky nevznikli v súvislosti s uzatvorením Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobca uviedol, že tým v podstate žalovaný tvrdí, že v skutku tieto poplatky vznikli v priamom kontexte v súvislosti so Zmluvou o zriadení záložného práva. Je zjavné, že zabezpečenie záložným právom bolo podmienkou poskytnutia úveru zo strany žalovaného v zmysle č. 5 Zmluvy o úvere. Že takúto podmienku žalovaný vytvoril do samostatného dokumentu nemôže byť na škodu spotrebiteľovi a nemôžu mu byť takto zamlčané podstatné informácie o úvere, ide o priamy vzťah k zmluve o úvere. Ak súd bude považovať notárske poplatky v žalobe za nevzniknuté v súvislosti s uzatvorením Zmluvy o úvere, tak záložnú zmluvu ako takú je potrebné považovať za tzv. doplnkovú zmluvu podľa čl. 3 písm. g) Smernice a náklady spotrebiteľa z nej, bez ohľadu na to, či ide o náklady notára alebo nie, za celkové náklady, ktoré mali byť (a neboli premietnuté do celkovej čiastky a RPMN, ktoré sú v tak zmluve uvedené nesprávne.

30. K vyjadreniu žalobca predložil listinné dôkazy, a to emailovú komunikáciu zo dňa 1.4.2020 so žalobcom.

31. K replike žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 10.3.2021, v ktorom zotrval na svojom postoji, že úverová zmluva bola uzatvorená v súlade s obligatónnymi náležitosťami, žalovaný vyvinul maximálnu možnú odbornú starostlivosť a ide o pohľadávku premĺčanú v subjektívnej premĺčacej lehote. Pokiaľ ide o začiatok plynutia subjektívnej premĺčacej doby, rozhodujúcim okamihom je znalosť skutkových okolností, t. j. žalobca mal vedomosť, že uzatvoril úverovú zmluvu, s kým ju uzatvoril a taktiež mu v zmysle splátkového kalendára bolo jasné, kedy doplatí istinu poskytnutého úveru. Pokiaľ mal záujem konzultovať právnu stránku zmluvy, nič mu nebránilo osloviť právneho zástupcu hneď pri jej uzatvorení, ako nadobudol skutkové okolnosti. Podporne v tomto smere poukázal na rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 19.11.2020 sp. zn. 21Csp/53/2018 s tým, že podporne súd v tomto rozhodnutí poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 163/2018 zo dňa 22.5.2019, v ktorom uviedol, že: Pri posúdení právnej otázky začiatku plynutia subjektívnej premĺčacej doby pri bezdôvodnom obohatení najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie vedené pod sp. zn. 3Cdo/169/2017. K 10-ročnej premĺčacej lehote uviedol, že žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. patria úroky a poplatky. Je preto neopodstatnené vyhodnotiť konanie žalovaného ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. Žalovaný poskytuje úvery za účelom zisku. Žalobcovo prezentovanie úmyslu uzatvárať zo strany žalovaného ako veriteľa bezúročné a bez poplatkové zmluvy je vzhľadom na predmet jeho obchodnej činnosti absolútne vylúčený a iracionálny.

32. Pokiaľ ide o skúmanie bonity, žalovaný uviedol, že všetky potrebné dôkazy a tiež ozrejmenie mechanizmu posudzovania bonity súdu predložil. Poukázal na § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že zákon ukladá jednak povinnosť veriteľovi skúmať bonitu klienta s odbornou starostlivosťou, ale rovnako aj spotrebiteľovi uviesť úplné, presné a pravdivé údaje. Žalobca uviedol, že je podnikateľ, čistá mesačná výška mesačného príjmu 1000,-- €, je rozvedený a mesačné výdavky domácnosti 150,-- €, ostatné výdavky 40,-- €, býva vo vlastnom byte/dome a má jednu vyživovaciu povinnosť. Žalobca má mať najlepšiu vedomosť o tom, aké sú jeho príjmy a výdavky a je predovšetkým v jeho záujme,

aby si vedel vyhodnotiť, či úver bude môcť a vedieť splácať. Priamo v úverovej zmluve na str. 3 v bode 8.10 je aj vyhlásenie žalobcu a poučenie o tom, že uvedenie nepravdivých údajov môže byť klasifikované ako trestný čin. Pri skúmaní bonity má zákonné povinnosti nielen veriteľ, ale aj dlžník. Ďalej poukázal na § 11 cit. zákona s tým, že za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Hrubé porušenie povinnosti nemôže byť založené na svojoľnom subjektívnom hodnotení žalobcu, ale musí spĺňať zákonné kritériá uvedené vo vyššie citovanom ustanovení. Žalovaný pri uzatváraní zmluvy od žalobcu získal informácie o výške príjmu, výdavkoch, rodinnom stave, nahliadol do prístupnej databázy SOLUS (databáza neplatičov), t. j. splnil všetky v tom čase zákonom vyžadované podmienky na skúmanie bonity klienta. Okrem toho žalobca už bol klientom žalovaného aj v minulosti, kedy úverové zmluvy splatil riadne a včas, v dôsledku čoho bol taktiež vyhodnotený ako „dobrý klient“. Žalobcovi poskytol štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú žalobcom podpísané a žalovaný ich aj ako dôkaz predložil.

33. K notárskym poplatkom uviedol, že poukázal na citované znenie smernice žalobcom, a to 20. bod preambuly Smernice 2008/48/ES a zotrval na svojom vyjadrení, že notárske poplatky nemohli byť v zmluve uvedené, pretože žalovaný nepoznal ich výšku v čase uzatvárania úverovej zmluvy. Taktiež poukázal na stanovisko bývalého podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Milana Lalička v Náleze zo dňa 24.10.2013 sp. zn. I. ÚS 547/2012. Žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

34. Žalovaný v záverečnej reči (podanie zo dňa 25.10.2021) ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a zdôraznil, že v zmysle Rozsudku SD EÚ vo veci C-449/13 je dôkazné bremeno toho, či a ako konal veriteľ s odbornou starostlivosťou, vždy na veriteľovi, nikdy nie na spotrebiteľovi. V zmysle bodu 2 výroku rozsudku SD EÚ vo veci C-449/13 „článok 8 ods. 1 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby bolo posúdenie úverovej bonity spotrebiteľa vykonané len na základe informácií uvedených spotrebiteľom, za podmienky, že tieto informácie budú dostatočné a že jeho samotné vyhlásenia budú podporené dokladmi...“. V zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ, účinného v čase uzatvárania zmluvy platilo, že „za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.“ Žalovaný nepreukázal, že by príjmy a/alebo výdavky žalobcu akýmkoľvek spôsobom overil, spoľahol sa len na čestné vyhlásenie spotrebiteľa, čo je v rozpore s judikatúrou SD EÚ. Žalovaný nepreukázal, že by nahliadol do akejkoľvek databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania schopnosti žalobcu splácania úveru, čo je v priamom rozpore s ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ. Tiež poukázal na rozsudok KS v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp-23-2021 zo dňa 29. 06. 2021, ktorý považoval úver za bezúročný, vzhľadom na to, že banka neoverila príjmy (ani výdavky) spotrebiteľa. K rovnakému záveru prišiel na rovnakom skutkovom základe tiež KS v Žiline v rozsudku 11CoCsp/51/2020 zo dňa 22. 12. 2020, ktoré rozsudky pripojil.

35. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 25.10.2021. Súd vykonal pojednávanie v neprítomnosti strán sporu a ich právnych zástupcov, ktorí sa z neúčasti na pojednávaní ospravedlnili. Súd vykonal dokazovanie žalobným návrhom žalobcu z čl. 5, úverovou zmluvou SUA14/002523 uzatvorenou medzi žalovaným a žalobcom z čl. 16 zo dňa 27.6.2014, zmluvou o zriadení záložného práva č. SUA14/002523 zo dňa 27.6.2014, predžalobnou výzvou z čl. 19 zo dňa 24.7.2020, priemernými úrokovými mierami z úverov poskytnutých v Eurách v rámci Eurozóny, transakciami na účte žalobcu vo vzťahu k mesačným splátkam z čl. 23-39, potvrdeniami o splatení a ukončení úverovej zmluvy z čl.45, 46, platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/1453/2020 zo dňa 6.8.2020, odporom proti platobnému rozkazu z čl. 84 vrátane dôkazov predložených žalovaným, a to interná neverejná informácia o žalobcovi, matričný list klienta, fyzická osoba z čl. 91, ďalej súhrnné informácie o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úverov z čl. 92, vyjadrenie žalobcu k odporu z čl. 99-113, e-mailová komunikácia žalobcu so žalovaným z čl. 114, súhlas na pokračovanie v konaní, postúpenie veci Okresného súdu Banská Bystrica na Okresný súd Čadca, vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu z čl. 126, štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere z čl. 131, a na základe vyjadrení strán a predložených dôkazov dospel k nasledovným skutkovým a právnym zisteniam.

36. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na

základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

37. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

38. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

39. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

40. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

41. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.¹⁷⁾ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140601.html>>.

42. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

43. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

44. Podľa § 9 ods. 2 písm. r) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe.

45. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

46. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkony, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

47. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

48. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

49. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

50. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žaloba nie je dôvodná. Medzi stranami sporu bolo nesporné, že dňa 27.6.2014 bola uzatvorená úverová zmluva č. SUA 14/002523, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom ku dňu uzatvoreniu zmluvy) a Zmluva o zriadení záložného práva č. SUA 14/00252. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť podriadená režimu uvedeného zákona ako aj všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv upravenej v Občianskom zákonníku. Žalovaný je právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje bankové služby a tiež spotrebiteľské úvery a žalobca bol spotrebiteľom, t. j. fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Medzi stranami sporu bolo nesporným, že žalovaný poskytol žalobcovi účelový úver vo výške 5500,- € na úhradu ceny predmetu financovania, a to motorového vozidla U. R. P. J. XX-X.X J. Y..

51. Žalobou podanou dňa 28.7.2020 pôvodne na Okresnom súde v Banskej Bystrici sa žalobca ako spotrebiteľ domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1668,80 €, ktorá suma zodpovedá platbám žalobcu žalovanému za posledné 3 roky od podania žaloby. Medzi stranami sporu bolo nesporným, že žalovaný poslednú splátku vo výške 667,52 € uhradil dňa 22. 2. 2018 s tým, že k splateniu istiny došlo dňom 20.3.2017 (21.3.2017 pripísané na účet žalovaného). Medzi stranami sporu bolo sporným, či úverová zmluva spĺňala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z., ktorých neuvedenie, resp. nesprávne uvedenie spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Taktiež bola sporná dohoda o odplate pre tvrdený rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaný vo vzťahu k uplatnenému nároku vzniesol námietku premlčania.

52. Podľa názoru súdu, skôr než pristúpi k posúdeniu námietky premlčania, je potrebné skúmať, či je daný základ nároku, teda, či na strane žalovaného vzniklo z titulu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru bezdôvodné obohatenie. Súd preto podrobil uzavretú úverovú zmluvu súdnej kontrole v otázke splnenia zákonných podmienok uzavretia zmluvy na základe skutočností tvrdených v žalobe a dospel k nasledovným záverom:

53. Žalobca tvrdil, že dohoda o odplate je v úverovej zmluve je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná pre hrubý rozpor s dobrými mravmi. Táto otázka bola medzi stranami sporu sporná. Žalobca podľa svojich výpočtov dospel k záveru, že dojednaná úroková sadzba vo výške 19,906640 % prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu za dané obdobie pre obdobné sp. úvery o 86,74 %. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že úroková sadzba v zmluve vo výške 19,906640 % nie je v rozpore s dobrými mravmi, a preto dohoda o úrokoch v zmluve je platná. V konaní bolo preukázané a medzi stranami nesporné, že priemerná úroková sadzba bánk v danom období a pre daný typ úveru bola vo výške 10,66 % (čl. 22 - Priemerné úrokové miery). Podľa názoru súdu dojednaná úroková sadzba nepresahuje ani 2 násobok priemeru bánk, ktorý by bol v danom prípade 21,32 % (10,66 % x 2). Podporne súd poukazuje s prihliadnutím na dátum uzatvorenia úverovej zmluvy aj na § 1 ods. 4 Nariadenia č. 87/1995 Z. z., podľa ktorého priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk - spotrebiteľské úvery so zabezpečením alebo lízing vo výške od 500,- € - 6500,- € bola 28,42 %, v zmluve je vypočítaná vo výške 28,42 % (čl. 92 spisu - Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2014). To znamená, že aj z tohto pohľadu je úroková sadzba v zákonnom rozmedzí, a preto súd nemohol konštatovať, že je v hrubom rozpore s dobrými mravmi.

54. Žalobca ďalej tvrdil, že v zmluve úplne absentujú predpoklady použité na výpočet RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalovaný dodržal citované ustanovenie zákona s tým, že tieto predpoklady sú uvedené vo Formulári - štandardné európske informácie o spotrebiteľských úveroch (čl. 131 spisu), ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere a prevzatie ktorého potvrdil žalobca svojím podpisom dňa 27.6.2014. Túto skutočnosť žalobca nerozporoval. Z uvedeného formulára vyplýva, že ročná percentuálna miera nákladov vo výške 21,79 % je vypočítaná pre výšku úveru, počet, výšku a termíny splátok uvedené vyššie. Zahŕňa všetky náklady s výnimkou úhrady za poistenie výdavkov a platieb, ktoré je spotrebiteľ povinný uhradiť v prípade omeškania. Súd informatívne vykonal kontrolu výšky RPMN uvedenej žalovaným v úverovej zmluve, a to zadaním príslušných údajov známych z úverovej zmluvy do interaktívnej kalkulačky FINinf (dátum uzavretia zmluvy dňa 27.6.2014, výška úveru 5500,- €, úroková sadzba 19,906640 % a počet splátok

48). Po zadaní týchto údajov podľa FINinf kalkulačky bola zistená výška RPMN 21,58 % (podľa úverovej zmluvy 21,79 %) a splatená suma 8010,20 € (podľa úverovej zmluvy 8010,24 €). Súd poznamenáva, že ide len o informatívny údaj, avšak je zrejmé, že žalovaný do RPMN zahrnul všetky predpoklady, ktoré pre sú pre jej výpočet uvedené vo Formulári - štandardné európske informácie o spotrebiteľských úveroch. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca nepreukázal, že v zmluve úplne absentujú predpoklady použité na výpočet RPMN, keďže tieto sú uvedené vo Formulári - štandardné európske informácie o spotrebiteľských úveroch.

55. Žalobca tvrdil, že zákon v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. r) vyžaduje, aby v zmluve o splátkovom úvere bola uvedená informácia o výške poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe a žalobca bol povinný uzavrieť okrem samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj zmluvu o zriadení záložného práva k hnuiteľnej veci, t. j. motorovému vozidlu. podľa časti 4 bod 4.1 Zmluvy o zriadení záložného práva záložca sa zaviazal uhradiť všetky náklady spojené s registráciou záložného práva v registri záložných práv. Žalobca bol povinný uhradiť poplatok za registráciu záložného práva v Notárskom centrálnom registri záložných práv podľa Sadzobníka na výpočet odmeny notára za notársku činnosť, ktorý tvorí prílohu vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 31/1993 Z. z. vo výške 49,79 €. Žalovaný uviedol, že ak súd bude považovať notárske poplatky uvedené v žalobe za také, ktoré nevznikli „v súvislosti s uzatvorením Zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ tak záložnú zmluvu ako takú je potrebné považovať za tzv. doplnkovú zmluvu podľa čl. 3 písm. g) Smernice a náklady spotrebiteľa z nej, bez ohľadu na to, či ide o náklady notára alebo nie. Za výmaz záložného práva v zmysle vyhlášky uhradil žalobca sumu 16,60 €. Keďže výška uvedených poplatkov musela byť veriteľovi známa už pri uzatváraní zmluvy o úvere, došlo u veriteľa k zjavnému pochybeniu. Žalobca i žalovaný sa odvolávajú na Smernicu 2008/48/ES. Podľa 20. bodu preambuly „Celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť so zmluvou o úvere, a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí služieb, aby získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Podľa čl. 3 písm. g) Smernice „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí služieb, aby získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Podľa názoru súdu, sporné notárske poplatky nevznikli v súvislosti s uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže vznikli za úkony notára v súvislosti s uzatvorením zmluvy o zriadení záložného práva. Podľa názoru súdu, pokiaľ ide o poplatok za zriadenie záložného práva, ide o poplatok, ktorý vznikne po uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, výšku ktorého v zmysle Sadzobníka k Vyhl. 31/1993 Z. z. stanovuje notár, a preto jeho výška pri uzatváraní spotrebiteľskej úverovej zmluvy nemohla byť žalovanému známa, ani pokiaľ by súd uvedenú zmluvu považoval za doplnkovú zmluvu v zmysle tvrdení žalobcu. Pokiaľ ide o poplatok za zrušenie záložného práva, ide o poplatok budúci s tým, že jeho výška nemohla byť žalovanému známa v čase uzatvárania spotrebiteľskej úverovej zmluvy, keďže podľa názoru súdu žalovaný ani nemohol predpokladať kedy k výmazu záložného práva dôjde. Súd poznamenáva, že výška poplatku sa môže prípadnou zmenou právnej úpravy meniť.

56. Žalobca ďalej tvrdil, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože v spotrebiteľskej úverovej zmluve nie je uvedená doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti zmluvy. Podľa názoru súdu doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti zmluvy sú v zmluve uvedené v časti 4 zmluvy s tým, že je uvedená prvá mesačná splátka 25.7.2014, konečná splatnosť - 25.6.2018, počet splátok - 48. Z uvedeného je zrejmé, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. je dodržané.

57. Podľa žalobcu v spotrebiteľskej úverovej zmluve absentuje adresa predávajúceho (veriteľa), na ktorej môže byť uplatnená reklamácia alebo sťažnosť - § 9 ods. 2 písm. c zákona č. 129/2010 Z. z. Súd mal preukázané a medzi stranami sporu nebolo sporné, že úver bol žalobcovi poskytnutý prostredníctvom finančného agenta - predajcu - AUTOCENTRUM AAA Auto, a. s. V bode 2.2. zmluvy je uvedené, že Predmet financovania bude dodaný dodávateľom ako predávajúcim alebo sprostredkovateľom predaja v prípade, ak vlastníkom vozidla je 3. osoba - Firma AUTO BV, s.r.o. Levická cesta 4, Tlmače, IČO: 44793901 + prevádzkareň. Adresa predajcu je podľa názoru súdu v zmluve uvedená riadne. Súd

poznamenáva, že žalobca ani nenamietal, že chcel reklamáciu podať a nemal vedomosť kam. V tomto smere považuje súd tvrdenia žalobcu za účelové.

58. Žalobca taktiež tvrdil, že žalovaný hrubo porušil ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/10 Z. z. s tým, že hrubo porušil povinnosť konať s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti splácať úver žalobcom, keď poskytol úver žalobcovi bez relevantných údajov o jeho príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave a bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch. Uvedené skutočnosti žalovaný poprel tvrdiac, že žalobca ako klient pri uzatváraní úverovej zmluvy uviedol, že je podnikateľom - živnostníkom, výška mesačného príjmu predstavuje 1000,- € , mesačné náklady domácnosti sú vo výške 150,- € , ostatné mesačné splátky 40,- € a k týmto tvrdeniam predložil Matričný list klienta (čl. 91 spisu). Z uvedeného dôkazu vyplýva, že žalovaný skúmal finančné záväzky klienta, ako aj pomery klienta s tým, že pravdivosť uvedených údajov potvrdil žalobca svojim podpisom. Uvedenú skutočnosť žalobca nerozporoval a ani nerozporoval správnosť údajov v Matričnom liste. klienta. Žalovaný tvrdil, že žalobca už bol klientom žalovaného aj v minulosti, kedy úverové zmluvy splatil riadne a včas, v dôsledku čoho bol taktiež vyhodnotený ako „dobrý klient“. Túto skutočnosť žalobca nepoprel. Podľa názoru súdu žalovaný splnil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že pred uzavretím spotrebiteľskej úverovej zmluvy posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s prihliadnutím na dobu poskytnutia úveru, výšku úveru, jeho príjem. Vychádzal pritom z informácií poskytnutých žalobcom v Matričnom liste + zisťoval kreditné skóre na základe štatistického modelu, ktorého výstupom je pravdepodobnosť dodržania úverových záväzkov klienta (čl. 90 spisu). Súd zdôrazňuje, že podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. má zákonnú povinnosť pri skúmaní bonity nielen veriteľ, ale aj samotný dlžník. Žalovaný overoval schopnosť splácať úveru v jemu dostupných registroch, o čom predložil dôkaz (SOLUS - databáza neplatičov). Súd poznamenáva, že žalobca v spore ani netvrdil, že mal problém so splácaním spotrebiteľského úveru z dôvodu, že pri uzatváraní zmluvy nebola zo strany žalovaného s odbornou starostlivosťou posudzovaná jeho bonita. Súd poznamenáva, že z úverovej zmluvy je zrejماً konečná splatnosť úveru dňom 25.6.2018 pri mesačnej splátke 166,88 €, a žalobca splatil úver poslednou splátkou dňa 22.2.2018 vo výške 667,52 €, t. j. predčasne. Pokiaľ žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 27CoCsp/2021, v danom prípade ide skutkovo odlišnú situáciu, kedy žalovaný nesplácal riadne a včas, nebolo zrejماً, akým spôsobom banka zisťovala údaje o príjme, keďže z formulára vyplývalo, že žalovaný je ekonomicky neaktívny, pričom súd konštatoval, že bolo povinnosťou obozretného veriteľa skontrolovať a overiť údaje o príjme spotrebiteľa, najmä za danej situácie, keď bolo zrejماً, že ide o rizikóvu osobu. V konaní sp. zn. 11CoCso/51/2020 - rozhodnutie Krajského súdu Žilina išlo taktiež o odlišnú skutkovú situáciu, kedy na strane žalobkyne vystupovala starobná dôchodkyňa, ktorá od počiatku tvrdila, že banka absolútne neskúmala jej pomery, hoc uviedla, že hlavný príjem bol starobný dôchodok vo výške 376,40 € a išlo o zlúčenie troch úverov, ktoré viedla banka voči uvedenej starobnej dôchodkyni, do jedného úveru. Je teda zrejماً, ide o úplne odlišné skutkové situácie. V danom spore je dlžníkom živnostník, ktorého pomery žalovaný skúmal, bolo nesporné, že išlo o klienta, ktorý predchádzajúce úvery splácal riadne a včas a žalovaný preukázal listinnými dôkazmi svoje tvrdenia, že si bonitu žalobcu overoval v tom čase jemu dostupných registroch. Podľa názoru súdu nedošlo zo strany žalovaného k hrubému porušeniu povinností pri overovaní bonity, ktoré by mali za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru.

59. Keďže súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., zmluva o odplate je platná, bol nútený žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť. Keďže súd nezistil, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, nezaoberal sa ani vznesenou námietkou premičania.

60. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

61. Keďže žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu, rozsah úspechu žalovaného predstavuje 100 %, a preto mu v tomto rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania. O výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Čadca písomne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C. s. p. ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená dobrovoľne, je možné navrhnúť výkon rozhodnutia.